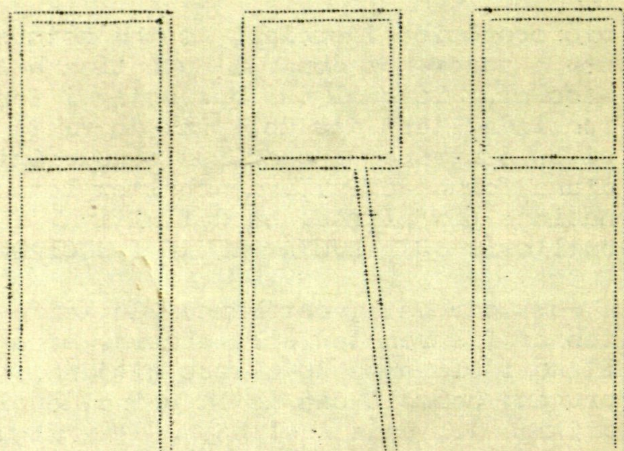
per catalunya
lliure i
socialista

butlletí interior del

FRONT NACIONAL DE CATALUNYA

- Nº 14 - maig 1967

EL PRIMER DE MAIG I LA LLUITA PER LA DEMOCRÀCIA

La lluita de la classe treballadora adquireix cada dia més força i maduresa. L'existència d'un moviment obrer dia a dia més ampli, conscient i combatiu, és la millor realitat en què podem basar les esperances del triomf de totes les aspiracions democràtiques impedides pel franquisme. La importància i la força que està adquirint el moviment obrer, prové del trencament de la vida clandestina que ha portat fins fa poc, donant la cara i incorporant cada dia més gran nombre de treballadors a la lluita activa. Demostració d'això són el triomf de les candidatures antiverticalistes en les passades eleccions sindicals i les importants vagues i moviments reivindicatius que s'estan produint d'un temps ençà. El règim, per tal d'aturar el moviment obrer en particular i democràtic en general, tan sols té una sortida, la mateixa de sempre: la repressió. Però aquesta repressió cada vegada és més difícil de sostenir, perquè cada vegada es comprèn menys, fins i tot en sectors addictes al règim, i perquè el moviment de la classe obrera cap a la seva auto-organització ja no es pot frenar, ja que constantment sorgeixen nous dirigents que rellevem els companys empresonats o acomiadats del seu treball i impedeixen moltes vegades, a través d'amplis moviments solidaris, que aquestes mesures puguin prosperar.

El Primer de Maig d'enguany ha estat un nou episodi de la lluita per la conquesta d'una llibertat segrestada i sotmesa per la força de les armes. Les reivindicacions concretes d'enguany eren: l'amnistia per als empresonats polítics i socials; el dret de vaga; la sindicació unitària i democràtica; l'eliminació de l'actual bloqueig sobre els salaris i les condicions de treball; la seguretat política; les llibertats de reunió, d'associació i de paraula, i el dret del poble català a la seva autodeterminació i a la defensa i enaltiment de la seva cultura nacional. Com veiem, són unes reivindicacions mínimes i universalment reconegudes en qualsevol estat de dret i perfectament assimilables per qualsevol règim capitalista actual, però que en demanar-les aquí tenen com a única resposta: l'apallissament (encara que sigui dins d'una església) i l'empresonament. En definitiva, com déiem en el nostre butlletí d'abril, la dictadura ha demostrat una vegada més la seva incapacitat per portar el país cap a unes actituds dialogants que li permetin evolucionar cap a unes formes de democràcia burgesa que possibilitin l'ingrés al Mercat Comú i la solució a la greu problemàtica econòmica avui plantejada.

La política del règim no perjudica tan sols la classe obrera; les classes mitjanes i petitburgeses estan sotmeses també a l'opressió dels grups financers i terratinents, i pateixen un clima d'inseguretat política i econòmica totalment insostenibles. I si això és veritat dins de la totalitat de l'Estat Espanyol, ho és encara més i d'una forma més accentuada, a Catalunya, on juntament i al mateix temps que patim una opres

sió econòmica i social, estem sotmesos a una opressió nacional que ens incapacita per a poder-nos donar l'autèntica solució que exigeix aquesta problemàtica econòmico-social, la qual cal que estigui fonamentada en la nostra realitat concreta i diferenciada, tant des del punt de vista social com econòmic, cultural, etc. Solució que si bé comprenem que anirem conquerint pas a pas, no serà autèntica fins que no acabem d'una forma definitiva amb l'explotació de l'home per l'home i amb el domini d'unes nacions per altres, en definitiva, fins que sigui realitat l'eslogan que porta aquest butlletí: CATALUNYA LLIURE I SOCIALISTA.

A destacar en aquest Primer de Maig, és que entre els detinguts en els diferents actes no figuren tan sols obrers, sinó que hi trobem estudiants, intel·lectuals, capellans i elements de classe mitjana. Això ens demostra com és una realitat que es va prenent consciència de la coincidència d'interessos entre els diferents sectors democràtics del país i el paper d'avantguarda que té la classe treballadora en la lluita per les conquestes democràtiques.

El camí a seguir en aquests moments és clar. Donar suport i impuls als amplis moviments democràtics que, fruit de la mateixa lluita, es van configurant en aquests moments, especialment entre treballadors i estudiants, i aconseguir a través de la forma concreta que sigui més convenient un major grau de col·laboració i entesa entre tots els grups polítics catalans d'oposició, per tal de promoure la mobilització del país i de crear l'interlocutor vàlid que pugui dialogar amb força amb els demòcrates de les altres nacions de l'Estat Espanyol per tal de fer més eficaç la lluita antifranquista i oferir una sortida política viable al règim actual.

T E X T O S (Ens proposem reproduir, periòdicament, breus textos de diverses fonts que pel seu interès considerem necessari divulgar àmpliament)

Maurice Duverger publicà a "Le Monde", a l'edició del 8 d'octubre de 1965, un article titulat <u>Le talon d'Achille de la diplomatie gaulliste</u>. En aquest article periodístic però fet amb la fredor i el rigor intel·lectual d'un professor de la Sorbonne, especialista en Ciències Polítiques, l'autor, en comentar la política del general De Gaulle, que basa la defensa dels interessos nacionals en una actitud anticomunitària, parla del nacionalisme en els següents termes:

"El nacionalisme -diu- ha tingut sempre dues "significacions polítiques molt diferents al llarg de la història. El nacionalisme d'un Estat molt fort que tracta d'imposar la seva llei als més febles, és la "transposició del poder autocràtic del dret intern al dret internacional. Però el "nacionalisme d'un Estat més feble que resisteix a un de més fort, és normalment "un mitjà d'expressió de la llibertat. El primer nacionalisme engendra el colo"nialisme, l'expansionisme, l'imperialisme, sota totes les seves formes. Al segon "corresponen els moviments d'independència dels segles dinovè i vintè, l'allibe"rament dels pobles dominats o colonialitzats, els esforços de les democràcies po"pulars per escapar de la tutela de Moscou, el de les democràcies de l'Amèrica del "Sud per a obtenir l'autonomia del "germà gran" del Nord, i el de la França actual "per a fugir del "leadership", o sigui, del cabdillatge, de Washington."

"El moviment per a la creació dels grans conjunts comunitaris presenta la ma"teixa doble significació. Si d'allò que es tracta és d'unir nacions d'unes di"mensions més o menys equivalents, de manera que cap pugui sotmetre les altres, i "de fer sorgir per damunt d'elles un veritable poder supranacional, la integració "correspon a una autèntica cooperació, que respecta els drets de tots i que permet "a cadascú d'aprofundir la solidaritat envers els altres més que no pas d'enfor"tir el seu egoisme. Però si d'allò que es tracta és de fusionar les nacions mit"janes o petites al volt d'un gegant que les depassa infinitament, això aboca ne"cessàriament a una pseudo-comunitat que camufla un gran poder. Perquè del què "en realitat es tracta és d'un imperi."

EL VIETNAM I L'IMPERIALISME

La lluita del Vietnam és una de les més llargues i aferrissades que en els darrers temps ha portat un poble per la seva llibertat.
Nosaltres, els catalans, ens sentim solidaris amb aquesta lluita dels vietnamesos contra l'agressió imperialista. L'opressió a què estem sotmesos pel règim polític actual ens ajuda a la presa de consciència dels problemes de tots els pobles que sofreixen la dominació política d'una altra nació.

Des de fa vint anys el poble del Vietnam està lluitant per la seva autodeterminació; primer contra l'opressor francès, ara, contra l'opressor americà.

Avui dia el poble vietnamès és víctima de l'imperialisme americà que fa servir aquest país com a camp de batalla per la seva lluita d'expansió econòmica i ideològica. Els EE.UU. estan menant al Vietnam una guerra d'extermini amb la collaboració de les classes terratinents autòctones i el govern de tipus feixista que les representa.

La resistència amb què topa l'ocupació militar massiva, ja és una prova que la defensa de la llibertat al Vietnam no és pas obra d'una simple minoria, sinó que és una lluita àmpliament popular en què hi està engatjada la majoria de la població mobilitzada pel F.N.L.

Es tracta, com diu U-Thant, Secretari General de la ONU,

" d'una guerra que és el resultat d'una lluita massiva i esforçada,
" d'un poble que ha sofert durant molt de temps per la seva inde-
" pendència i la seva identitat nacional, i no d'una guerra santa
" pel triomf d'una ideologia política determinada.
" Estic d'acord amb el professor Arnold Toynbee, que el nacio
" nalisme, i no el comunisme, és la ideologia que anima el moviment
" de resistència en el Vietnam contra una successió de potències
" estrangeres que han dominat, o han volgut dominar, el territori."

Però es tracta també d'una guerra que en podem dir nacional-revolucionària que porten majoritàriament els vietnamesos per a aconseguir la seva autodeterminació: el collaboracionisme de les classes dominants amb l'invasor és el que fa que aquesta lluita sigui al mateix temps revolucionària, i que s'hagi de resoldre evidentment en un pregon canvi d'estructures.

El fenòmen del Vietnam no és pas un cas aïllat: és una manifestació particularment violenta de l'imperialisme que també es manifesta en diferents aspectes a d'altres països i particularment, al nostre temps, als països del Tercer Món.

L'imperialisme consisteix fonamentalment en una dominació política, les causes de la qual s'han de buscar en els interessos econòmics que comporta aquesta dominació (necessitat de primeres matèries per a la indústria, de mercats per als productes, etc.)

Aquesta dominació política es pot presentar com una anexió territorial de la nació oprimida, o simplement -com és la política dels EE.UU.- com un canvi de l'estructura política amb la introducció d'un govern favorable a l'Estat imperialista (p.ex. Sud-Amèrica, Vietnam del Sud, etc.) Cal remarcar també, que l'acció imperialista dels grups dominants es gira en determinats moments contra els nuclis progressistes, que dins del seu propi país protesten contra l'imperialisme del seu Govern. Recordem entre molts altres casos, les duríssimes persecucions desencadenades pel senador Mac Carthy contra els liberals i progressistes americans que foren empresonats o foragitats de llurs càrrecs i càtedres, i la virulenta campanya actual contra les Universitats de Berkeley, etc. que manifesten llur simpatia pels vietnamesos.

Correntment, aquesta dominació política es presenta acompanyada d'una tasca de destrucció de la personalitat collectiva de les nacions sotmeses amb la intenció de fer perdre consciència del fet diferencial als individus de les altres nacions que no dominen l'Estat. D'aquesta manera es poden dominar més fàcilment les nacions sotmeses: si el poble explotat ha perdut consciència de la seva existència com a tal, li serà molt més difícil de respondre collectivament a una explotació. (Recordem en aquest sentit la dominació francesa a Algèria, al Vietnam mateix, etc.)

Dintre les línies polítiques que hem exposat esquemàticament cal tenir també en compte tots els prejudicis ideològics que acompanyen l'imperialisme i li donen un aspecte més favorable per a ésser acceptat per un nombre important de gent: superio-

ritat racial (recordem el cas dels nazis envers els altres blancs; els països capitalistes envers els pobles africans, etc.); superioritat cultural i lingüística (p.ex. dels francesos a l'Àfrica, etc.); superioritat quant a capacitat d'organització política (p.ex. els pobles europeus respecte els pobles del Tercer Món; els espanyols respecte als catalans, etc.); defensa de la llibertat, lluita contra el comunisme....

A Catalunya es dóna també un veritable imperialisme per part del govern espanyol, que encara que no es presenti sota aspectes tan estridents com al Vietnam -la guerra s'ha acabat, en el nostre cas- no deixa d'ésser gravíssim.

Aquest imperialisme ofereix característiques diferents del que es practica al Tercer Món degut principalment a la diferència d'estructures econòmiques. Amb tot, hi té molts punts de coincidència.

A diferència de molts d'aquests països, la dominació política es presenta a Catalunya com una annexió total amb la desaparició de la personalitat col·lectiva dels catalans en tots els camps de la política, i va acompanyada per un treball sistemàtic d'anihilació de la consciència de col·lectivitat, no sols amb una acció contra tots els trets característics més específics -llengua, cultura, etc.- sinó amb la negació de la realitat del país en qualsevol aspecte (econòmic, sociològic, geogràfic, històric... etc.)

Alguns aspectes de la dominació són, doncs, diferents, però en tots dos casos podem observar l'existència dels interessos econòmics que la motiven i la col·laboració de les classes oligàrquiques amb els governs opressors.

A Catalunya l'opressió econòmica es fa difícil de veure perquè el nivell de vida és més elevat respecte els altres pobles de l'Estat Espanyol; però només cal que considerem el que s'extreu de Catalunya -que és imprescindible per al funcionament de l'Estat, i que va en benefici de l'oligarquia espanyola i no pas del poble espanyol- i veurem les raons de fons de la dominació que sofrim.

La dimissió de l'alta burgesia catalana la tenim sobradament comprovada amb la seva col·laboració en la implantació del govern actual.

En presentar el problema del Vietnam convé que centrem l'atenció en els punts que tot exposant la realitat dels fets, poden ajudar més a fer prendre consciència de la nostra situació política.

Hem de treballar, doncs, per a crear una opinió pública:

- primer de tot, a favor de l'acabament de la guerra, per la pau al Vietnam, garantia de la pau mundial.

- contra la dominació econòmica i política dels EE.UU. mantinguda per la força de les armes.

- a favor de l'autodeterminació del poble vietnamès com a solució de la situació actual (autodeterminació que també ens és negada als catalans; aquest fet pot ésser un punt més de sensibilització dels catalans a favor del poble del Vietnam)

- contra l'acció dels EE.UU. que sostenen règims polítics injustos: Sud-Amèrica en general; Santo Domingo, Grècia ... i també el règim espanyol.

Cal, doncs, que combatem també, al nostre país, aquesta forma d'imperialisme dels EE.UU., principalment, però, <u>en la mesura en què el poder americà contribueix a mantenir l'opressió nacional i el règim polític i social del govern espanyol</u>.

En el camp de l'acció, la nostra lluita per l'enderrocament del franquisme i vers una Catalunya lliure i socialista, serà al mateix temps la col·laboració més directa i efectiva que podem oferir al Vietnam en aquest conflicte que avui es planteja a escala mundial.

==========
==========